

Težak život jednog čovječuljka

Moje ime je Gospodin Dobrica i igrača sam figurica. Poznat sam po tome što volim ispravljati govor i izgovor ljudi. Budući da sam takav, gospodar me nazvao Ljudevit Gaj.

Od svih ljudi na ovome svijetu, najviše ispravljam upravo njega. Zašto? Ispravljam ga zato što u svojim porukama ne koristi kvačice. Znam, znam. Pisanje nije govor, ali to ne znači da je manje važno. Stalno mi govori da sam naporan te da su došla moderna vremena, ali meni nije jasno kakva su to moderna vremena bez pismenosti. Zbog toga što sam mu „naporan“, spremio me u ormar. Nekoliko sati kasnije vratio se iz škole te rekao roditeljima da je dobio trojku iz pravopisa. Nalazio sam se u ormaru i bio totalno izgubljen u vremenu. Nisam znao je li dan ili noć, a kamoli da se moj gospodar vratio iz škole tužan. Došao je u sobu. Kada sam ga čuo, kao Rambo sam iskočio iz ormara. Ispričao mi je što se dogodilo u školi te rekao da mu je žao što me nije slušao i pazio na pravopis. Rekao sam mu da on to sve zna, ali da treba ponoviti. Ponovio je, zahvalio mi i otišao spavati.

Sljedećeg dana došao je kući kao balon na helij te mi rekao da je onu trojku ispravio na peticu. Toga dana bio sam najponosnija figurica na svijetu, sve do nove poruke koja je glasila: „Hoces se ici voziti?“

Ante Šarić, 7. a